

ἀκτινοβολοῦν πλέον: τὸ βλέμμα των ἀποκρύπτεται ὡς βεβαρη-
μένον παρὰ τῆς πολὺ εὐτυχούς συναισθήσεως τῆς ὠραιότητος
ταύτης ἥτις σοὶ ἐδόθη νὰ ἐκφράζης. . . . τῆς ὠραιότητος ταύτης
πρὸς τὴν ὁποίαν φαίνεσαι νὰ ἐκτείνης τοὺς θριαμβευτικούς καὶ
τεθραυσμένους βραχίονάς σου ταυτοχρόνως.

Ποῖον φῶς, λεπτότερον καὶ καθαρώτερον ἢ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου,
ἐφηπλώθη εἰς ὅλα σου τὰ μέλη, εἰς τὰς ἐλαχίστας πτυχὰς τοῦ
φορέματός σου;

Τίς Θεός, ἐκ τῆς χαϊδευτικῆς πνοῆς του, ἔρριπεν ὀπισθεν τὰ
διεσπαρμένα σγουρὰ τῆς κόμης σου; Τὸ φίλημά του καίει τὸ
ὥχρον μέτωπόν σου ὡς μάρμαρον. Ἴδου τὸ μυστήριον τῆς ποιή-
σεως, τῆς ζωῆς, τῆς ἀγάπης! Ἴδου τὴν, ἰδοὺ τὴν, τὴν ἀθανα-
σίαν! Δὲν εἶναι ἄλλη, δὲν χρειάζεται ἄλλη. Εἰς τὴν στιγμὴν
ταύτην εἶναι ἀθάνατος!

Ἡ στιγμή αὕτη θὰ διέλθῃ, καὶ θὰ ἦσαι ἐκ νέου δραγμὶς στά-
κτης, γυνή, τέκνον. . . . Ἀλλὰ τί σὲ ἐνδιαφέρει; Ἐν ταύτῃ τῇ
στιγμῇ ἐτέθης ὑψηλότερον, ἐκεῖθεν ὅλου ἐκείνου ὕπερ εἶναι περα-
στικὸν καὶ ἐφήμερον. Ἡ στιγμή αὕτη εἶνε διὰ σὲ καὶ δὲν θὰ
διέλθῃ ποτέ.

Στάσου, καὶ ἀφυσὸν με νὰ συμμεθέξῃς εἰς τὴν ἀθανασίαν σου:
ἀφυσον νὰ πέσῃ εἰς τὴν ψυχὴν μου ἀνταύγεια τῆς αἰωνίου
ὠραιότητός σου!

ΤΙ ΘΑ ΣΚΕΦΘΩ;

Τί θὰ σκεφθῶ ὅταν θὰ εἶμαι εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου,
ἐὰν εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ σκεφθῶ;

Θὰ σκεφθῶ ὅτι κακῶς ὠφελήθην τῆς ζωῆς μου, ὅτι τὴν διηλ-
θον ὡς ἐν ὀνείρῳ, ὡς κοιμώμενος, ὅτι δὲν ἐγίνωσκον νὰ γευθῶ
τοὺς καρπούς τῆς; Πῶς; εἶναι ἤδη ὁ θάνατος; Τόσον ταχέως;
Εἶναι ἀδύνατον! Δὲν ἔσχον εἰσέτι τὸν καιρὸν νὰ πράξω τι!
Ἦτοιμαζόμενον μόνον νὰ κάμω τί!

Θὰ ἐνθυμηθῶ τὸ παρελθόν; Θὰ σταματήσῃ τὸν στοχασμόν
μου εἰς τὰς μερικὰς φαιδρὰς στιγμὰς ἅς τινας ἔλαβον ἐν τῇ
ζωῇ, εἰς τὰ πρόσωπα, εἰς τὰς εἰκόνας αἵτινες μὲ εἶναι προσφιλεῖς;

Ἡ αἰ κακαὶ πράξεις μου θὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν μνήμην μου,
καὶ διακαὴς ἀγωνία βραδείας τύψεως θὰ κατακυριεύσῃ τὴν ψυχὴν
μου; Θὰ σκεφθῶ δι' ἐκεῖνο ὕπερ μὲ περιμένει ἐκεῖθεν τοῦ τά-
φου, καί, εἰ πράγματι, κάτι τι μὲ περιμένει;

Οὐχί. . . . νομίζω ὅτι θὰ προσπαθῶ νὰ μὴ σκεφθῶ, ὅτι θὰ
ἀγωνισθῶ νὰ συλλογίζωμαι διὰ τι παιγνίδιον ἵνα διαστρέψω τὴν
προσοχὴν μου τῶν ἀπειλητικῶν ζόφων οἵτινες σφυρίζουσιν.

Ἐν τῇ παρουσίᾳ μου, εἰς θνήσκων δὲν ἔπαυε νὰ παραπονῇται
διότι δὲν τῷ ἐδίδον λεπτοκάρυα ἐψημένα. Καὶ μόνον ἐκεῖ, ἐν
τῷ βάθει τῶν ἡμαυρωμένων ὀφθαλμῶν του, ἐνῷ ἐψιθύριζε
τὰ παράπονά του, ἐπαράδερνε καὶ ἀνατρίχιαζε ἐν δὲν ἡξεύρω
τί, ὡς ἡ τεθραυσμένη πτέρυξ πληγωμένου εἰς θάνατον πτηνοῦ.

ΟΙ ΔΥΟ ΒΑΘΥΠΛΟΥΤΟΙ

Ὅταν, ἐμπροσθέν μου, ἐπαινοῦν τὸν βαθύπλουτον Ῥοστχίλ,
ὅστις, εἰς τὰ ἀπέραντα εἰσοδήματά του, ἀφιερώνει σημαντικὰ
ποσὰ διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων, διὰ τὴν ἴασιν τῶν ἀσθενῶν,
καὶ διὰ τὴν ἰδρύσιν ἀσύλων διὰ τοὺς γέροντας, κάγώ ὁμοίως
ἐπαινῶ καὶ θαυμάζω.

Ἀλλὰ, ἐπαινῶν καὶ θαυμάζων δὲν δύναμαι νὰ μὴ ἐνθυμηθῶ
πτωχὴν τινα οἰκογένειαν χωρικῶν ἥτις εἶχε λάβει μίαν ὀρφανὴν
εἰς τὴν ταλαίπωρον καλύδην τῆς.

— Ἐὰν λάδωμεν τὴν Caritia — ἔλεγεν ἡ χωρική, — θὰ μᾶς ἀφαι-
ρέσῃ τοὺς τελευταίους ὁβολούς μας, καὶ δὲν θὰ ἔχωμεν τί διὰ
νὰ ἀγοράσωμεν ἄλλας καὶ ἀλατίσωμεν τὴν σοῦπαν.

— Καλὰ, θὰ τὴν γευθῶμεν ἀνευ ἁλατος, ἀπεκρίνατο ὁ σύζυ-
γός τῆς.

Ὁ Ῥοστχίλ εἶναι ἔτι πολὺ μακρὰν τοῦ χωρικοῦ τούτου.

Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

Διερχόμενον ὁδόν τινα, εἰς ἐπαίτης, ὑπέργηρος μὲ ἑστα-
μάτησε.

Μὲ ὀφθαλμοὺς φλογισμένους καὶ δακρυσμένους, μὲ χεῖλη κυ-
ανᾶ, μὲ ρυπαρὰ κουρέλλια, μὲ ἀκαθάρτους πληγὰς. . . . ὦ! πῶς
ἡ πτωχεῖα εἶχεν ἀφανίσαι ἀποτροπαίως τὸ δυστυχὲς τοῦτο ὄν!

Μοὶ ἔτεινε τὴν πορφύραν χεῖρά του, φουσκωμένην ρυπαράν,
ἐστέναζεν, ἐμούγγριζεν ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν.

Ἐψαξα εἰς ὅλα τὰ θυλάκιά μου: οὔτε βαλάντιον, οὔτε ὠρολό-
γιον, οὔτε καὶ αὐτὸ τὸ μανδήλιον: τίποτε δὲν εἶχον μετ' ἐμοῦ!

Καὶ ὁ ἐπαίτης ἐπερίμενε, καὶ ἡ ἐκτεινομένη χεὶρ του ἐκινεῖτο
ἀδρανῶς καὶ διακεκομμένως.

Ὅλως τεταραγμένος, μὴ γνωρίζων τί νὰ κάμω, ἔσφιγξα δυνα-
τὰ τὴν ρυπαράν καὶ τρέμουσαν ταύτην χεῖρα.

Μὴ μὲ νομίσης κακόν, ἀδελφέ: δὲν ἔχω τίποτε ἐπάνω μου!

Ὁ ἐπαίτης προσήλωσεν ἐπ' ἐμοῦ τοὺς πορφυροὺς ὀφθαλμοὺς
του, καὶ τὰ κυανὰ χεῖλη ἐχαμογέλασαν, καὶ αὐτὸς ἐπίσης συνέ-
τριψε τοὺς ψυχροὺς δακτύλους μου.

— Καλὰ, ἀδελφέ, ὑπέλαβεν οὗτος μετὰ τραχείας φωνῆς:
εὐχαριστῶ διὰ τοῦτο, εἶναι ἐπίσης ἐλεημοσύνη.

Καὶ τότε ἐκατάλαβα ὅτι, κάγώ αὐτός, ἐλάμβανον κάτι τι
παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου.

ΑΓΛΑΪΑ Σ. ΡΑΦΤΑΝΗ.

ΠΕΓΚ—ΣΕΙΝ

(Συνέχεια ἴδε τεῦχος 9)

VII

Ὁ Γιαῶ καταστάς ἡρεμος, ἐζήτην νὰ ἡσυχάσῃ αὐτήν.
Δὲν εἶχε δοκιμάσει νὰ τὴν καταδιώξῃ ὅταν ἐξῆλθε τῆς
οἰκίας. Ἐπρεπε νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τέλους, ὥ-
φειλεν ἤδη νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

— Ἀκουσον, Πεγκ—Σεῖν. Πρέπει νὰ ζήσης σὺ διὰ τὸν
Πατέρα. Ἐντὸς ὀλίγου ἔρχονται νὰ μὲ ἀναζητήσωσι,
τοῦ λοιποῦ δὲ θὰ ἦσαι μόνη νὰ τὸν παρηγορήσῃς. Ἀγάπα
λοιπὸν αὐτὸν καὶ μὲ ἰδικὴν μου ἀγάπην ἀκόμη. Ὁμίλει
αὐτῷ καθ' ἐκάστην περὶ ἡμῶν. Ὅπως διὰ παντός εἰμί
ἐμπροσθέν σου. Ἐγὼ εἰμί εὐδαιμονέστερος ὑμῶν. Ὁ
πρῶτος πατήρ μου Τσαγκ ἐνέβαλεν ἐν τῇ ψυχῇ μου,
μέρος ἐκ τῆς γενναιότητος τῆς ἰδικῆς του ψυχῆς, καὶ
μετ' ὀλίγον πρὸ τοῦ μὲ ἐγγίση ὁ δῆμιος, θὰ ρίψω ὑπε-
ρήφανος εἰς τὸν ὄχλον τοὺς αὐτοὺς εὐγενεῖς λόγους οὓς
ἐπρόφερε πρὶν ἀποθάνῃ· θὰ ὑδρίσω τὴν σκληρότητα τοῦ
αὐτοκράτορος, καὶ θὰ μαντεύσω τὴν προσεχῇ ἐμφάνισιν
ἀνθρώπου δικαίου, τὸν θρίαμβον τῆς καθαρᾶς ἠθικῆς τοῦ
Γιαῶ, τοῦ προγόνου μας, ὁ ὁποῖος προετίμησε νὰ δώσῃ
τὸν θρόνον εἰς τὸν γεωργὸν Χούν, μᾶλλον ἢ νὰ ἐμπι-
στευθῇ αὐτὸν εἰς τὰς ἀδεξίους χεῖρας τοῦ ἰδίου υἱοῦ του.
Δὲν εἶνε ὥραϊον τὸ ἀποθνήσκειν οὕτως; δὲν εἶνε ἐνδοξον
νὰ χύνωμεν τὸ αἷμα ἡμῶν διὰ τὴν δικαιοσύνην; Μὴ
κλαῖτε, Πεγκ—Σεῖν, θὰ μὲ ἀφαιρέσῃς τὸ θάρρος μου.

Μετ' ἐκστάσεως, ἥς δὲν εἶχε συνείδησιν, καὶ μετὰ συγκινή-
σεως, ἥς μᾶτην ἐζήτην νὰ γίνῃ κύριος, τῇ ὠμίλῃσεν ἀκόμη.

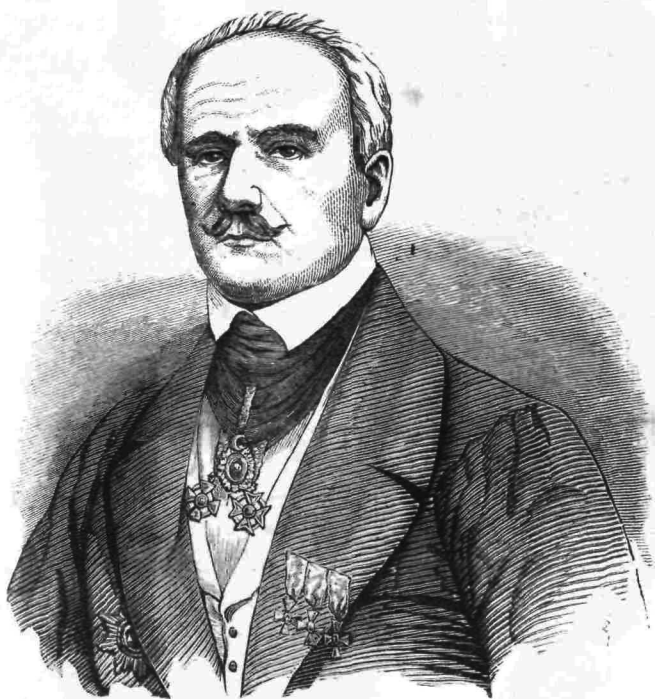
Ἡ φαντασία ἐν τούτοις τῆς Πεγκ—Σεῖν εἶχεν ἐξα-
φθῇ λίαν, καὶ ἀπόφασίς τις προέκυψεν ἐκ τῆς κινήσεως
ταύτης τοῦ πνεύματος αὐτῆς.

Ὡς ἂν εἰ οἱ λόγοι τοῦ Γιαῶ εἶχον ἐν σταλάξει ἐν αὐτῇ τὴν ὑπομονήν, ἂν οὐχὶ τὴν παρηγορίαν, ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά της.

— Οὕτως, ἐψιθύρισε, τοὺς βραχίονας ἔχουσα ἔρριμ-

προσφέρουσιν εἰς τὸν κατάδικον, ὅπως θερμάνωσι τὸ αἷμά του, καὶ δώσωσιν αὐτῷ τὴν δύναμιν νὰ ὑπομείνῃ τὸ μαρτύριον μετὰ καρτεροψυχίας!

— Οὐχὶ δι' ἡμᾶς, δι' ἐμὲ μόνον, δι' ἐμέ, ἐπανελάβεν

ΕΥΑΓΓΕΛΗΣ ΖΑΠΠΑΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ

μένους περίξ τοῦ Γιαῶ, τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν του, ὁ οἶνος τῶν εὐτυχῶν γάμων, τὸν ἔποτον ὡφείλῃ νὰ χύσῃ ἡ γυνὴ τοῦ αὐθέντου αὐτῆς, ἔσται δι' ἡμᾶς ὁ οἶνος τῆς ἀθανασίας, ἐκείνον τὸν ὅποιον

ὁ Γιαῶ, σὺ δὲν ὀφείλεις ν' ἀποθάνῃς μετ' ἐμοῦ. Πρέπει ὁ πατήρ νὰ παρηγορηθῇ μοὶ τὸ ὀρκίζεσαι.

— Ὁ πατήρ θὰ παρηγορηθῇ ἀπεκρίθη ἡ Πεγκ - Σεῖν.

Καὶ δεικνύουσα αὐτῷ, τελευταίαν τινα τοῦ ἡλίου σκ-
τίνα, θωπεύουσαν τῆς σκιάδος τὴν ἄκραν.

— Ὀλίγαι στιγμαὶ μᾶς ὑπολείπονται, αὐθέντα.

— Κατὰ τὰ καθήκοντα τῆς συζύγου, ἔκαμψε τότε τὸ

Ἐν τούτοις ἡ Πεγκ-Σεῖν, ἡγείρετο συνεχῶς, ἐκπλη-
ροῦσα τὸ ἔργον τῆς ὑπηρετρίας. Ἐάν τις ἐδύλεπεν αὐ-
τοὺς οὕτως, γαληνίους, μειδιῶντας, καὶ γλυκεῖς, δὲν
ἤθελε φαντασθῇ ποτὲ τὸ προσεχὲς καὶ τραγικὸν τέλος τοῦ

NATALIA

Ἡ ΜΟΥΣΟΤΕΦΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ

γόνυ πρὸ τοῦ Γιαῶ, καὶ παρουσίασεν αὐτῷ τὸν οἶνον τῆς
θυσίας. Οὗτος ἀφῆκε νὰ πέσωσι σταγόνες τινὲς ἐν τῷ
ἐδάφει. Εἴτα τῆς Πεγκ-Σεῖν, καθεσθείσης παρ' αὐτῷ,
ἤρξατο τοῦ γαμικοῦ γεύματος.

ἔρωτός των. Εἰς τὴν διακρίνουσαν τὴν γεννεάν αὐτῶν
καρτερίαν, ὤφειλον τὴν γαλήνην των ταύτην, καὶ τὸ ἀτά-
ραχον, ὡς ἂν εἰ οὐδὲν ἐτάρασσε τὴν ὑπαρξιν αὐτῶν.

Αἴφνης ἡ Πεγκ-Σεῖν ἐξέρχεται τῆς σκιάδος ἵνα ἀντλήσῃ

ὕδωρ δροσερόν ἐκ τῆς μικρᾶς πηγῆς· ἐπιστρέψασα δὲ ἔστη εἰς τὸν πρῶτον θάλαμον ὅστις ἦτο σύνηθες ἀναχωρητήριον τοῦ σοφοῦ Καμ-Στ καὶ λαθραίως ἔλαβεν ἓκ τινος ἐπίπλου μικράν τινα φιάλην πλήρη ὕγρου οὔτινος τὰς ἀλλοκότους ιδιότητας ἡμέραν τινὰ ὁ Καμ-Στ τὰς εἶχεν ἀπαριθμήσει καὶ τὸ ὅποῖον εἶχε κομισθῇ εἰς αὐτὸν ὥς τι καινοφανὲς ὑπὸ τινος τῶν φίλων του κατὰ τὴν ἐκ μακροῦ ταξειδίου εἰς τὰς χώρας τῆς Δύσεως ἐπάνοδόν του.

Ἦτο οἶνος ὀπίου, προῖδὸν μόλις τότε γνωστὸν εἰς τὴν Κίναν. Ἡ φιάλη μικράν τινα μόνον ποσότητα περιεῖχε· θέσασα ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ὕδωρ ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ὁ Γιαῶ διέβρεξεν ὅπως αὕτη, τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων του, ἵνα δηλώσῃ τὸ τέλος δείπνου· ἡ Πεγκ-Σεῖν ἔλαβεν ἓκ τῆς τραπέζης κύπελλον ἐκ λεπτῆς πορσελάνης ἀμεταχείριστον ἔτι, καὶ τὸ ἐγέμισε παλαιοῦ οἴνου, εἰς τὸν ὅποῖον ἀνέμιξε τὸ περιεχόμενον τῆς φιάλης, προφυλαττομένη τῶν βλεμμάτων τοῦ ποιητοῦ.

— Γιαῶ, λέγει τότε, ἰδοὺ ὁ οἶνος.

Ἡσπάσθη ἡδέως τὴν χεῖρα ἥτις τῷ ἐπαρουσίασε τὸ κύπελλον, καὶ εἶτα ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλιν του.

Ἡ σειρά σου, Πεγκ-Σεῖν λέγει, ἀφοῦ ἔπιε. Καὶ τῇ προσέφερε κατὰ τὴν συνήθειαν τὸ κύπελλον κατὰ τὸ ἥμισυ ἔτι πλήρες.

Ἡ Πεγκ-Σεῖν τὸ ἔλαβεν ἀλλὰ διὰ χειρὸς τόσον τρεμούσης καὶ τόσον ἀδεξίου ὥστε ὅτε ἔμελλε νὰ τὸ ἐγγίσῃ εἰς τὰ χεῖλιν της, τῇ διέφυγε καὶ ἐθραύσθη πεσὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Θὰ ἦτο κακὸς οἰωνός, εἶπεν ὁ Γιαῶ μετ' ἀψύχου μειδιάματος, ἐὰν ἀμφιβάλλωμεν ἔτι περὶ τῆς δυστυχίας μας.

Ὁ οἶνος οὗτος εἶχεν εἰς τὴν γλυκύτητά του, ἀγνωστὴν ποίαν τινα πικράδα.

— Τοιαύτην ὥς αἱ εἰς τὴν τελευταίαν μας χαρὰν ἀναμειγνύμεναι· σκέψεις, ἀπεκρίθη ἡ Πεγκ-Σεῖν.

Καὶ ἔμειναν ἐπὶ πολὺ χωρὶς νὰ συνδιαλεχθῶσι....

Χαῦνος ἡδύτης κατελάμβανεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν Γιαῶ. Ἡσθάνετο ἔτι ἐπὶ τοῦ τραχήλου του τὴν ἐπαφὴν τοῦ δροσεροῦ βραχίονος τῆς Πεγκ-Σεῖν ἀλλ' ἔλαφράν ὥς ψαῦσιν πτεροῦ. Τὰ βεβαρημένα βλέφαρά του δὲν ἄφιναν πλέον νὰ βλέπῃ τὰ ἀντικείμενα εἰμὴ διὰ μέσου νέφους. Εἰς τὸ νέφος τοῦτο γελόεσσαι μορφαὶ διεφαίνοντο. Κατόπιν τὸ σῶμά του καταστὰν ἀβαρές, ἐφαίνετο ὥς νὰ μὴ ἡγγίξει πλέον ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐπέτα, ἐπέτα διὰ μέσου τῶν ἐκτάσεων, ἀφίνων ὀπισθεν αὐτοῦ τὰ κυανᾶ ὄρη, τὰς βαθεῖας κοιλάδας, καὶ τὰς ἀκινήτους λίμνας. πνοὴ εὐώδης ἐθώπευε τὸ πρόσωπόν του καὶ ὀφθαλμοὶ—οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Πεγκ-Σεῖν—ἀπείρως μεγεθυνθέντες καὶ βαθεῖς ὥς ἄβυσσος προσηλοῦντο ἀμεταπαίστως καὶ ἐρωτικῶς ἐπ' αὐτοῦ. Τέλος τὸ πᾶν ἐχάθη βραδέως. Βαθεῖά τις ἐκμηδένις ὑπῆρξεν εἰς ἀνέκφραστον εὐζωΐαν. Ὁ Γιαῶ ἐκοιμήτο.

VIII

Ἡ Πεγκ-Σεῖν ἀπεμακρύνθη τότε αὐτοῦ διευθυνθεῖσα ἄλλως τε, πρὸς τὸ παράθυρον ἕνεκα μεγάλου θορύβου ὅστις ἐγένετο πρὸς τὸ μέρος τῆς οἰκίας τοῦ Καμ-Στ.

Παρετήρησε καὶ εἶδε τὸν σοφὸν διευθυνόμενον πρὸς τὴν σκιάδα· ἀλλὰ πάραυτα περιεκυκλώθη οὗτος ὑπὸ στρατιωτῶν οἵτινες συλλαβόντες αὐτὸν τὸν εἰσήγαγον εἰς τὴν κατοικίαν. Ἡ Πεγκ-Σεῖν ἐνόησεν ὅτι ἔφθασεν ἡ στιγμή.

Ἀφοῦ ἔγραψε λέξεις τινὰς ἐπὶ τινος φύλλου τὸ ὅποῖον ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἡ Πεγκ-Σεῖν ἀπεξεδύθη τῆς ἐσθῆτος της συνέστρεψε καὶ ἔπλεξε τὴν κόμην της εἰς πλόκαμον ὁμοῖον ἀνδρός, τὴν ἐκάλυψε μέχρι τοῦ μετώπου διὰ τοῦ καλύμματος τοῦ Γιαῶ, ἐνεδύθη τὸ ἐπανωφόριόν του, τὸ ὅποῖον οὗτος εἶχεν ἐπιθέσει εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ περιέμενε.

Ὁ στρατιώτης, ἀκολουθούμενος ὑπὸ δεκάδος ἀνθρώπων του ἔφθανεν ἐκ τοῦ κήπου· ἐφάνη ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὸν οὐδὸν τῆς σκιάδος καὶ εἶδεν εἰς τὸν περίβολον τῆς θύρας μορφὴν πελιδνὴν ὀρθίαν, ἀκίνητον εἰς τὴν ἐκ βαθέως κυανοῦ ἐνδυμασίαν της.

— Γιαῶ, υἱὲ τοῦ Τσάγκ· ἀνεφώνησεν ὁ στρατιώτης.

— Ἰδοὺ με, ἀπεκρίνατο ἡ φωνὴ τῆς Πεγκ-Σεῖν. Ταῦτο χρόνως, κατέθη πρὸς τὸν ἐκτελεστὴν ἢ ἀδύνατος μορφὴ της λουομένη εἰς τὰς πρώτας ἐσπερινὰς σκιάς, καὶ ἐφάνη πλησίον τῆς γιγαντώδους μορφῆς τοῦ στρατιώτου. Ἐξέτεινε τὰς χεῖράς της τὰς ὁποίας ἔδεσαν ἐπιδεξίως.

Τὸ Γόγγον ἤχησε μετὰ φοβεροῦ θορύβου, δᾶδες ἀνήφθησαν καὶ ἅπαν τὸ πλῆθος ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ ὁμίλου τῶν στρατιωτῶν, ἐβάδιζε πρὸς τὴν πόλιν περικλεῖον εἰς ἀδιέξοδον κύκλον τὸν καταδικασθέντα, φέροντα ἐπὶ τοῦ στήθους τὴν ἐπιγραφὴν τὴν προωρισμένην νὰ γνωστοποιήσῃ ἐντὸς ὀλίγου πλησίον τοῦ ἀποκεφαλισθούμενου σώματός του τὰ ἐξῆς «Οὗτος εἶνε ὁ Γιαῶ, ὁ υἱὸς τοῦ Τσάγκ ἀποθανὼν διὰ τοῦ ξίφους πρὸς ἐξαγνισμόν τοῦ ἐγκλήματος τοῦ πατρός του. Εἶθε τὸ αἷμα τῆς ἐγκληματώδους γενεᾶς νὰ χυθῇ πρὸς πρόληψιν νέων ἐγκλημάτων καὶ εἶθε ἡ προστασία τοῦ Γιαῶ τοῦ ἡγεμόνος θεοῦ, νὰ ἐκτείνηται ἐπὶ τοῦ εὐσεβοῦς αὐτοκράτορος ἡμῶν».

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΒΡΑΣΙΛΙΑΣ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκθέσεως τῶν γεωργικῶν προϊόντων τῆς Βρασιλίας τῆς τελεσθείσης ἐνταῦθα τῇ ἀποφάσει τοῦ ἐν Ῥίτῃ Ἰανείρῳ ἐμπορικοῦ καὶ γεωργικοῦ Συλλόγου καὶ τῇ συστάσει τοῦ ἀξιοτίμου κ. Ὁθωνος Λεονάρδου, δημοσιεύομεν χάριν τῆς ὀφειλομένης αὐτῷ τιμῆς τὴν εἰκόνα τοῦ φιλομούσου καὶ φιλέλληνος τῆς Βρασιλίας αὐτοκράτορος Δὸν Πέτρου τοῦ Β'. ὅστις πρὸ ὀκταετίας ἐπισκεφθεὶς καὶ τὴν Ἑλλάδα ἀνεχώρησε πλήρης ἀγάπης καὶ ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τῶν μνημείων τῆς ἀρχαιότητος καὶ τῆς καταπληκτικῆς προόδου ἐν διαστήματι πεντηκονταετοῦς μόνον ἐλευθερίας. Ὁ Δὸν Πέτρος γεννηθεὶς τῷ 1825 ἐν ἡλικίᾳ 15 ἐτῶν τὸ 1840 ἐκηρύχθη ἐνῆλικος ὑπὸ τοῦ ἔθνους του νυμφευθεὶς τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1843 τὴν θυγατέρα τοῦ τέως βασιλέως τῶν Δύο Σικελιῶν Φραγκίσκου Α'. Θηρεσίαν.